

Hervé Le Corre

GOSSOS I LLOPS

Traducció d'Albert Pejó

L'ECIÈCTICA

bromera

ELS GOSSOS

L'havien deixat anar una hora abans del previst i com que plovia es va haver d'esperar sota aquella mena de parada d'autobús que hi havia a la rotonda, amb l'entrada de la presó darrere seu, i al davant, com a únic paisatge, un camp de blat de moro a l'altra banda de la carretera, i el pàrquing amb les seves entrades i les seves barreres, i les anades i vingudes dels visitants, dones, criatures, vells, els cops sords de les portes dels cotxes. Es va inclinar endavant i va veure els murs altíssims que recorrien més de quatre-cents metres, i va notar una esgarripança a l'espina. Es va asseure al banc de fusta, protegit per la teulada, per veure el mínim possible, malgrat que al llarg d'aquests anys havia somiat poder abraçar tot l'horitzó sencer amb la mirada sense el més mínim obstacle. Havia deixat a terra la bossa de viatge enorme que duia, inflada i bonyeguda, que pesava com un mort per culpa dels llibres que s'havia fet portar durant l'empresonament i que ara s'havia entestat a endur-se de la mateixa manera que s'hauria endut un animal de companyia afectuós i fidel.

Va tenir temps de fumar-se tres cigarrets mentre sentia com s'anava apagant el xipolleig de la pluja, que s'allunyava cap al sud amb uns grunyits esmoreïts de tempesta. La llum va aparèixer bruscament, va apartar els núvols de cop i ho va omplir tot de reflexos de bijuteria i d'una tremolor sorollosa. L'enlluernament el va obligar a parpellejar, i es va trobar admirant aquell mantell de lluïssors amb l'estupor d'un nen davant d'un arbre de Nadal.

Quan va veure aquell cotxe que reduïa la marxa i a continuació entrava al pàrquing a poc a poc, va mirar el rellotge: ja feia més d'una hora que s'esperava, i no havia notat ni el pas d'un sol segon. El temps com l'aigua retinguda entre les mans, que s'escola i fuig.

En canvi, a la presó cada minut se li enganxava a la pell com una humitat asfixiant, com una suor malsana. Va seguir amb la mirada el petit Renault vermell que ara sortia del pàrquing i s'aturava. El conduïa una dona que no podia distingir bé per culpa dels reflexos del parabrisa. No hauria calgut que li fes cap senyal amb els llums per saber que el venia a buscar a ell. Li va respondre amb un gest i es va aixecar, mentre el cotxe travessava la carretera per situar-se davant seu.

Es va inclinar al mateix temps que s'abaixava la finestreta i va dir «hola» a uns ulls blaus molt clars. O potser grisos. Molt clars. Només es va fixar en aquella mena de fosforescència aigualida dins l'ombra de l'interior del cotxe. La noia li somreïa, inclinada cap a ell. Menys de trenta anys.

–Com estàs?

–Millor, ara.

I amb un moviment ampli va assenyalar el cel, els arbres amuntegats a la llunyania, els que vorejaven la carretera, els camps secs. La llum i la calor, que es tornava a fer notar. Va obrir la porta del darrere i va deixar la bossa damunt del seient. Es va asseure al costat de la noia i li va allargar la mà, però ella se li va acostar i li va fer dos petons lleugers a les galtes. La frescor d'aquells llavis a la pell li va agradar. El va traspasar un corrent, profund, ràpid. Al seu interior es van despertar tot de xarxes amagades, infinitesimals, un munt de ramificacions secretes. Li resultava gairebé dolorós. Una plenitud opressiva.

–El Fabien no ha vingut?

La noia es va tornar a posar les ulleres de sol i va engegar.

–Jo em dic Jessica.

–Ah, perdó. Ho sento. Franck.

–Ja ho sé.

–El Fabien em parlava molt de tu, a les cartes que m'enviava...

Va callar. Millor així. Potser s'hi hauria de tornar a acostumar, a això. A parlar amb la gent amb normalitat. A vigilar el que deia. Però no com amb la policia o els altres interns, no. Senzillament per no molestar, per mirar de no anar a contrapel.

–El Fabien és a Espanya des de fa tres setmanes. No ho va poder canviar, era urgent. Ja t’ho explicaré. I segurament encara trigarà un parell o tres de setmanes més. Amb ell no se sap mai.

–I què hi fa, a Espanya?

–Negocis. Ja t’ho explicaré. Si no, hauria vingut ell mateix a buscar-te, això segur. Ets el seu germanet. Sempre ho diu així, ell, «el meu germanet».

Jessica va encendre la ràdio, una emissora que posava cantants francesos, i va començar a taral·lejar aquelles cançons sentimentals com si estigués sola al cotxe. Així que van agafar l’autopista en direcció a Bordeus, la noia va apagar l’aire condicionat, va apagar la ràdio i va abaixar la finestra. Un aire brutal i tebi, eixordador, va omplir el cotxe. Jessica va guardar silenci una bona estona. Franck s’esperava que li fes preguntes sobre la presó, sobre el caos que impera allà dins, i estava preparat per explicar el mínim, perquè ningú explica mai tot el que passa a la trena. El que has vist i el que has viscut allà dins. Li hauria agradat que la noia li parlés, perquè així hauria tingut una excusa per girar-se cap a ella i poder-la observar sense haver-la de mirar de reüll com feia ara.

Jessica portava una camisa d’home amb les mànigues arremangades que li anava massa gran i que li arribava fins a les cuixes, per sobre d’uns shorts fets amb uns texans vells tallats. Tenia les cames morenes i la pell lluent. Va pensar que s’hi devia posar crema hidratant i que li hauria agradat posar la mà damunt d’aquella suavitat si la noia no hagués estat la dona de Fabien, fins i tot a risc d’endur-se una bufetada. I es va anar muntant tota una escena porno tan realista, amb aquella noia asseguda a pocs centímetres de distància, que li va tensar els texans i el va obligar a canviar de posició per alleujar la pressió que sentia a l’entrecoix.

–Vols que parem? Allà hi ha una gasolinera.

Franck es va sobresaltar, perquè una part d’ell s’ho va prendre com una invitació que prolongava la fantasia. Un camí ple de

forats, l'ombra d'un arbre, la noia que s'ajeu al seient del darrere, unes calces que baixen, una mà que puja...

–Sí, m'aniria bé.

Veü presa. Plena d'incomoditat. Franck es va escurar la gola. Boca seca.

Jessica va posar l'intermitent, amb un mig somriure en aquell rostre tan bonic. Irònica o burleta. O simplement tranquil·la, relaxada. Franck no ho sabia. Feia molt de temps que no pensava en els somriures de les dones. En els significats que suggereixen, en els despropòsits que provoquen.

–Necessito un cafè i un cigarro –va dir la noia.

Es va posar les ulleres de sol damunt del cap per buscar una plaça lliure, amb les parpelles mig tancades, lleugerament inclinada cap endavant. Va aparcar el cotxe a prop d'una taula de pícnic on hi havia una parella amb tres criatures, tots asseguts davant d'uns plats de cartró que la mare omplia d'amanida de tomàquet mentre el pare manipulava un telèfon. La taula estava plena de bosses i bossetes, de llaunes de refresc, de paquets embolicats amb paper d'alumini, i els nens anaven introduint les mans en aquest desordre per agafar un tros de pa o un got que allargaven a la seva mare perquè els hi omplís.

Franck observava l'home, que, indiferent a tot aquell enrenou, es posava a parlar per telèfon i a continuació s'allunyava sense deixar de parlar i que ja només es veia d'esquena, amb el clatell inclinat, les espatlles que s'aixecaven de tant en tant i la mà lliure que removia l'aire davant seu.

–Som-hi? Que et porta records, això?

Sí, vagament, la carretera cap a les vacances a Espanya, quan tenia nou o deu anys, quan tot anava bé encara, abans del naufragi, els entrepans que tant li agradaven, comprats a les àrees de servei de l'autopista, devorats de pressa i corrents, drets, al costat del cotxe, perquè al seu pare no li agradava aturar-se, les partides que jugaven amb les consoles amb Fabien, al seient del darrere. Fabien, el seu germà gran. Quatre anys més que ell. Que li ensenyava trucs

i habilitats, sempre pacient. I que més endavant s'ho carregaria tot a sobre quan van començar a fer bestieses. La responsabilitat i els cops. I també les llàgrimes, que s'eixugava amb el dors de la màniga respirant fort, sense dir ni una paraula, amb el seu pare damunt seu, fent rots, amb el puny alçat. Fabien, que murmurava insults a la nit, al seu quarto, soterrat pels llençols, maleint el seu pare en veu baixa, jurant amb paraules terribles que algun dia els venjaria.

Entre els germans no s'havien barallat mai. Amb prou feines s'havien discutit. Necessitaven sostenir-se l'un a l'altre, com una persona s'aferra a algú o a alguna cosa enmig del corrent d'un riu desbocat o sota una tempesta que arrenca els arbres. De germans com ells, n'hi havia pocs al món. Això és el que es van dir una vegada, una d'aquelles nits que no s'acabaven mai. Crits, gemecs, insults grollers. La mare.

I després va arribar aquell dia, el dia en què va passar, cap a les quatre de la tarda. Fabien havia corregut pel pàrquing d'un supermercat sense girar-se, amb un maletí ple de diners, mentre que Franck havia rebotat contra el capó d'un cotxe que passava per allà, una cama trencada, els vigilants damunt seu.

Malgrat la pressió dels policies, els seus xantatges i els consells de l'advocat d'ofici, Franck no havia parlat.

Sense antecedents. Una arma falsa. Còpia d'una Sig-Sauer. Una pistola de fogueig. Però hi havia el comptable que havia quedat tetraplègic després de caure per l'escala. Pare de tres criatures. Tribunal d'affers criminals de la Gironda. Sis anys sense condicional.

No havia parlat.

Va baixar del cotxe sense respondre i, immediatament, els cops de les portes dels cotxes, els crits, el moviment de la gent, tota aquella exhibició de cames nues, mànigues curtes i ulleres de sol el van

deixar atordit, i va abaixar el cap sota aquella llum brutal i crua que el sol projectava damunt de tot allò.

Jessica caminava davant seu, sense esperar-lo, amb la bandolera del bolso que estirava el coll de la camisa i deixava al descobert una espatlla sense cap tirant de sostens. Franck es va posar al costat de la noia per no tenir al davant dels ulls la rodonesa del seu cul subratllada pels shorts, la corba de la nuca que sobresortia del coll obert de la camisa, tota aquella nuesa que la roba mostrava o deixava entreveure. Van entrar al vestíbul immens, immersos en el rumor dels clients i la música ambiental, refredats per l'aire condicionat fins al punt de tenir esgarrifances, i es van anar obrint pas cap als lavabos entre els grups de gent amuntegada davant de les màquines de cafè i els individus plantats allà al mig, esperant algú o contemplant un mapa de carreteres de la regió enganxat a la paret, o també ocupats parlant per telèfon.

Franck es va tancar en una cabina amb el terra moll i amb la tassa plena de pixum i de paper de vàter, i l'excitació li va passar de cop davant d'aquella brutícia saturada d'olor de pastilla desodorant. Va pixar i es va tornar a cordar els pantalons sense pressa, alleujat, gairebé tranquil·litzat, i a continuació va observar com es netejava la tassa enmig del terrabastall de l'aigua, amb el pensament buit, sense recordar on era ni què hi feia allà. Davant dels lavabos hi havia tot d'homes que es rentaven les mans i s'esbandien la cara i que es miraven al mirall sense veure's o potser sense reconèixer el que veien. Alguns semblaven atordits per tantes hores de conducció, altres treien pit amb cara d'idiotes. Es disparava el soroll eixordador dels eixugamans i la porta batent grinyolava cada cop que entrava o sortia algú. Franck es va esbandir amb aquella aigua tèbia, amb la mirada abaixada, negant-se a veure res del que hi havia al seu voltant, espantat per tant de soroll, i després va sortir del lavabo sense girar-se, perquè aquella pudor d'homes i aquella promiscuïtat li recordaven la presó, però sense els crits ni el grinyol de les soles arrossegades per tios que feien veure que passaven de tot.

Es va acostar a les vitrines refrigerades i va començar a mirar-se els sandvitxos triangulars empaquetats. Salivava només de veure aquelles llesques de pa de motllo i el farciment de dintre, i se li contraïa l'estómac i li costava empassar davant d'allò que per ell era millor que qualsevol guisat, que qualsevol pasta farcida de crema o de fruita. Va escollir, va agafar una ampolla d'aigua i es va acostar a la caixa mentre intentava localitzar Jessica enmig de la gentada. Va buscar dins del moneder per pagar just, però no trobava les monedes que necessitava, i la caixa s'esperava, fent veure que mirava cap a una altra banda, rígida a la seva cadira, sospirant d'impaciència. I Franck es va sentir tonto i pocatraça i intimidat, com quan era petit, i va agafar un bitllet de deu, que la noia va entaforar a la caixa sense ni una paraula, i amb el mateix gest gairebé brutal li va tornar el canvi. A través de les portes de vidre va veure Jessica al davant de l'entrada, fumant al sol, amb un gotet de cafè a la mà.

—On t'havies ficat?

—Tenia gana.

Li va ensenyar els sandvitxos i en va desembolicar un, que es va empassar en tres mossegades. Ho va fer baixar tot amb un glop d'aigua freda, i l'arrel d'una dent se li va queixar de dolor. Jessica va mirar el rellotge i li va dir que se n'havien d'anar, que encara en tenien per una estona, i es va allunyar en direcció al cotxe sense esperar-lo, com si estigués sola. Franck la va seguir a certa distància, mentre s'acabava d'empassar els sandvitxos, que amb prou feines mastegava, li agradava omplir-se'n la boca i després fer-los baixar amb una mica d'aigua. Era un plaer de pura golafreteria infantil, una mena de plenitud animal que el feia tornar de cop i volta a aquesta banda del món, dins d'aquesta llum encegada que ho inundava tot, enmig del rumor de les veus i l'enrenou de les multituds humanes que s'afanyaven en totes direccions, com mosques enganxades a un vidre, incapaces d'entendre que aquella transparència era infranquejable. Franck no sabia posar paraules als contorns i els murs invisibles d'aquella presó. Es limitava a notar

com la seva llibertat arronsava les espatlles i afluixava la musculatura de l'esquena, lliure per fi del pes de les mirades, com si es tractés d'un sac ple de ganivets, i li semblava que caminava amb una lleugeresa, una elegància potser, que no havia notat mai. Es veia a si mateix com un ballarí desfilant per aquell asfalt reescalfat, seguint el cul sublim d'una estrella. Va acabar de menjar al costat del cotxe, mentre Jessica s'encenia un altre cigarret. La noia no li deia res. Repenjada a la porta, semblava absorta en la contemplació d'un grup de turistes d'edat força avançada que baixaven d'un autocar vermell enorme, ridículament vestits amb gorres, bermudes i calçat esportiu nou de trinca als peus, que s'estiraven i intentaven flexionar una mica les cames mentre caminaven amb rigidesa cap als lavabos i les botigues.

En un racó del seu camp de visió, Franck va veure les cames de Jessica que es movien mentre la noia feia maniobres per tornar a sortir a l'autopista, accionant els pedals amb un joc suau de tisora, i li van tornar les ganes de fer lliscar la mà entre les seves cuixes o senzillament de posar els dits damunt d'aquella pell morena. Això el va obligar a mantenir els braços encreuats mentre intentava concentrar-se en el paisatge o en el trànsit. Es fixava sobretot en els cotxes de gamma alta, els potents 4x4 que els passaven a 150, o es girava per observar els remolcs o les autocaravanes que s'arrossegaven a 100 i els maleïa en veu baixa. Jessica no deia res. De cop i volta, el seu rostre s'havia tancat, s'havia tornat impassible, amb una ganyota amarga a la comissura dels llavis. I darrere de les ulleres de sol, els seus ulls es mantenien fixos mirant endavant, sense parpellejar, com si fos una d'aquelles efígies que desconcertaven tant els visitants als museus de cera. Podria haver-se quedat adormida, hipnotitzada per la cinta de quitrà que desfilava, per la blancor intermitent de les ratlles de la carretera.

Franck es va arribar a preguntar què havia pogut dir o fer perquè la noia s'atrinxeres en aquell silenci hostil, i després va deixar volar la imaginació mentre observava el paisatge, i s'imaginava que vivia

en aquella granja feta de totxo que es veia allà baix, o en aquella altra situada a mig turó, s'inventava passejades a l'alba pel mig de les vinyes o entre l'herba humida per la rosada al costat d'una carretera deserta. Va començar a somiar en l'hivern, enmig d'aquell paisatge groguenc, sec i monòton, sense cap relleu ni profunditat perquè l'ombra perseguida havia fugit i ara era introbable. Es va asseure en una butaca profunda, al davant d'un foc de llenya, amb un llibre als genolls, mentre la llum blavosa i glaçada del final del dia moria contra les finestres. Va caminar a primera hora del matí damunt la terra endurida pel gel. A la presó acostumava a projectar-se aquesta mena d'imatges quan, des del seu catre, veia la llum pàl·lida de l'alba per la lluernia. Veure com es feia de dia. Assistir a aquest miracle reproduït cada dia sense res entre ell i el clamor mut de tot el que surt de l'ombra. Ni mur ni vidre.

Aleshores Jessica es va girar cap a ell i va fer una ullada enrere.

—Em pots passar el tabac? Al bolso.

Semblava que hagués ressuscitat de cop. Ara movia els dits damunt del volant, els llavis se li entreobrien com si tornés a respirar. Franck li va donar un cigarret.

—Agafa'n, si vols.

La noia va abaixar una mica la finestreta, ell va fer el mateix, i tots dos van fumar enmig del terrabastall de l'aire calent que se'ls tirava a sobre. Franck ho va aprofitar per parlar, perquè li va semblar que el que diria quedaria ofegat per aquell tremolor gegantí.

—I el Fabien, quina mena de negocis hi tenia, a Espanya? No me'n va dir res, a l'última carta.

—Va ser una cosa d'última hora, la setmana passada. Ja saps com és, ets el seu germà... És molt reservat, a vegades costa i tot... Un dia a la nit em va dir que l'endemà al matí se n'anava perquè havia quedat amb uns tios a València. I per aprofitar el viatge, em va dir que s'hi quedaria almenys tres setmanes, perquè allà hi té amics. No me'n va voler dir res més, no valia la pena discutir. Volia fer circular la vostra pasta, que portava molt de temps adormida. Va

trobar una bona ocasió a través de Serge, un gitano que el meu pare coneix bé. No me'n va dir res més. Jo crec que a aquestes altures es deu estar lligant alguna noia a la platja. No pateixo gens per ell...

–I cinc anys després li agafen ganes de fer treballar els diners? Ja era hora. I què ha fotut, tots aquests anys?

–Una mica de tot. Algun cop de mà a un ferraller, el gitano que et deia, i també va trobar curro a Langon, vigilant en un magatzem de logística, en diuen així. Tres nits per setmana, amb un sou merdós. De tota manera, ara mateix no es troba res. Ell de professió és cuiner, però no pot amb els jefes i les pagues fastigoses a finals de mes a canvi d'un horari de merda. Tot això ja no li interessa.

No havien tingut temps de comptar els diners. Però hi devia haver ben bé cinquanta o seixanta mil euros en metàl·lic al maletí. La recaptació d'un dilluns, un dia tranquil, en què el vigilant venia sol en un cotxe normal. Això, Franck ho va saber al cap d'un temps, després de passar-se deu mesos traslladant palets amb el toro, quan s'havia fet amic d'un vigilant, Amine, un negre immens que sempre deia que un dissabte al vespre aniria a robar la caixa amb uns col·legues. Un dia, Franck l'havia deixat parlar mentre es fumaven un porro, després de tancar. I després unes quantes vegades més. I Amine li havia donat tots els detalls i fins i tot li havia proposat que entressin junts en aquell mateix moment. Després de cada calada, Amine sacsejava el cap, com si la droga li enterbolís les neurones o la vista, i a continuació bufava fort i lluny tot el que els seus pulmons no havien pogut absorbir i tancava els ulls i reia en silenci. Franck es limitava a somriure i a assentir als plans que l'altre anava elaborant mentre s'estremia i picava de peus a terra amb les seves cames llarguíssimes, com un corredor just abans de començar una carrera o d'entrar a la pista. Franck no es fiava d'aquell tio tan voluble i tan simpàtic ni dels seus porros que ja portava cargolats, carregadíssims d'una merda que pretenia fer creure que li portaven directament de Sierra Leone.

Després de sortir de l'autopista a Langon, van agafar una carretera rural que travessava un lúgubre bosc de pins, amb les capçades

d'un verd brut que brillaven al sol. De tant en tant, algun terreny buit mostrava una sorra negrosa, com calcinada, envaïda aquí i allà de mates de ginesta. La calor era més forta aquí, seca i polsegosa, i una olor acre de terra cremada i de resina envaïa el cotxe. Franck es preguntava com es podia viure aquí, lluny de tot, i va tenir por d'aquell desert esquitxat de troncs negres on apareixia de tant en tant algun bosquet rodó i espès de roures amuntegats els uns contra els altres, supervivents damunt un prat fúnebre ple d'alabardes plantades després d'una batalla.

El que li venia de gust era una ciutat, el soroll, la gentada i sobretot les noies, amb minifaldilla i samarreta de tirants flotant damunt dels pits. Se les hauria mirat totes, les hauria observat, sense complexos, per acariciar i palpar amb la mirada aquella pell càlida, aquelles rodoneses suaus, sense saber com es resistiria a les ganes de tocar-les de debò, d'apujar-los la faldilla i ficar la mà entre les seves cuixes i a continuació la llengua i la resta. S'havia fet moltes palles ajagut al seu matalàs pudent, tenallat per aquelles imatges i per les fantasies que s'inventava, amb la cel·la envaïda de cop i volta d'hologrames amb faldilles de flors tirant enrere les melenes com saben fer totes les dones, amb aquell gest ràpid i fluid, quantes vegades havia sospirat, transportat per les sacsejades del seu plaer miserable, a la corba d'una espatlla càlida i bronzejada per trobar-se a continuació esbufegant amb la boca oberta contra la tela fastigosa de la coixinera.

Jessica va girar de cop i volta per un camí polsegós amb les roderes plenes de pedres i restes de teules que primer vorejava un bosc de roures i després un prat sec ple d'esquelets de vehicles, de remolcs rovellats i de material agrícola: un tractor antic amb el capó destenyit que es coïa sota el sol amb una vermellor dolorosa d'insolació, un rastell de puntes molt llargues envaïdes per les plantes enfiladisses, i al mig de tot això hi creixien males herbes i brots d'acàcia. Pneumàtics rebentats o entaforats al mig dels esbarzers. El cel era blanc, engegador, metall ardent polvoritzat damunt d'aquella pila de ferralla.

Quan el cotxe es va aturar davant de la casa, va aparèixer alguna cosa de la cantonada. Franck va necessitar un segon per comprendre que es tractava d'un gos. Un gos com no n'havia vist mai cap, ni en pel·lícula ni en un vídeo. Negre, amb el pèl molt curt, inflat de músculs i amb un cap quadrat coronat per unes orelles tallades en punta, com dues llances. Simplement dret com estava, de quatre potes, el seu musell arribava a la finestreta mig abaixada, i Franck sentia la respiració i el grunyt profund que recorria la boca de l'animal, que havia arronsat els llavis i mostrava les dents. I no podia evitar veure a tan sols un pam aquells ulls fixos damunt seu, desorbitats, amb un cercle blanquinós encastat on brillava la bogeria. El gos no es movia. Es limitava a observar l'home. Esperava. I tremolava, sacsejat per una ràbia que li corria per sota de la pell com una electricitat nociva.

—No obris —li va dir Jessica—. Fes pujar el vidre. Ja me n'encarrego jo.

Va fer la volta al cotxe, va agafar el gos pel collar i el va estirar amb força mentre cridava: «Goliath! Calma't!», i li clavava un cop al cap amb la mà plana. Quan el va deixar anar, una mica més enllà, l'animal es va asseure, amb el cap enorme a l'altura de la panxa de Jessica, alçat cap a ella, amb les orelles plegades i parpellejant com si tingués por de la noia.

—Ja pots sortir, que no et farà res. Sempre fa el mateix amb la gent que no coneix.

Franck va sortir del cotxe com si sortís d'un forn, i per l'esquena li va baixar un regalim de suor que va eixugar amb la tela de la camisa. Jessica va ordenar al gos que jugués a sota d'un banc vell que hi havia al costat de l'entrada de la casa, i l'animal la va obeir sospirant, però va mantenir el cap aixecat, sense perdre Franck de vista.

—Quan s'hagi acostumat a tu, ja veuràs com és un gos més aviat tranquil. I és un bon guardià. Amb ell no cal tenir por de res.

La noia va entrar i Franck la va seguir, després d'assegurar-se que el gos no es movia. La motxilla li pesava al braç i li clavava

cops contra la cama, i això el feia caminar com si fos coix, amb un pas vacil·lant.

—Ja he arribat! —va cridar Jessica.

S'havia aturat al peu d'una escala i parava l'orella. Se sentia una tele en algun lloc de la casa, però no va arribar cap resposta, semblava que no hi hagués ningú.

—On es deuen haver fotut, aquells idiotes?

Va esperar uns quants segons més i a continuació es va arronsar d'espatlles.

—És igual. Ja els veuràs després. Vine. Anem per aquí.

I va obrir la porta d'una cuina submergida en la penombra, amb els porticons mig tancats i amb la taula de l'esmorzar encara sense desaparar. La pica estava plena de plats bruts i safates greixoses, als marbres s'hi amuntegaven capses, bosses buides i ampolles de vi i cervesa.

—No et fixis en aquest caos. Avui la meva mare no té un bon dia. Després m'hi poso jo.

Va agafar dues cerveses de la nevera, va apilar uns plats que hi havia damunt la taula i va deixar les llaunes en un racó de l'hule. I a continuació es va asseure, amb un sospir, gairebé com si s'ajagués a la cadira, amb les cames estirades. Va fer caure les sandàlies dels peus i va fer moure els dits mentre obria la llauna.

—Collons, quina calda —va dir—. No et quedis aquí, seu. Salut.

Franck es va asseure a l'altra banda de la taula. Des d'allà no veia les espatlles morenes de la noia, ni l'obertura de la camisa, ni l'ombra humida i lluent de suor que se submergia entre els seus pits. Jessica va fer un glop llarg de cervesa i després va fer rodar la llauna d'alumini per l'interior de les seves cuixes, a poc a poc, amb els ulls tancats. Franck també va beure, s'empassava la cervesa glaçada a glops llargs, notava com aquella fredor li arribava a l'estómac i se li estenia per tot el cos, i a poc a poc l'abatiment de la calor va deixar pas a una lucidesa amarga que no es podia explicar: no sabia què hi feia, allà, enmig del caos d'aquella cuina bruta, a un metre del

cos perfecte d'aquella noia abandonada damunt d'una cadira que es refrescava les cuixes amb una llauna de cervesa. Entre els efluvís dolcents de la brutícia que els envoltava, li va semblar distingir també l'olor íntima de Jessica, on es barrejaven el perfum de la seva pell i les aromes dels seus plecs secrets.

Des de feia gairebé cinc anys, quantes vegades, embogit per un desig desesperant, havia somiat amb un cos de dona així de pròxim i ofert? Aleshores va observar que Jessica encenia un cigarret i deixava anar al fum davant seu, amb la mirada perduda cap a la finestra que hi havia damunt de la pica atapeïda de plats. Hauria pogut estar sola, aguantant la cervesa entre les cames estirades, amb els ulls tancats, fumant lentament i sacsejant la cendra per terra. Franck no gosava moure's. De cop i volta tenia por d'atreure l'atenció de la noia, com una criatura que mira d'estar-s'hi quiet després d'una forta reprimenda. Aleshores es va bellugar alguna cosa a la seva dreta, en un racó del seu camp de visió, i es va sobresaltar al distingir al marc de la porta la nena que hi acabava d'aparèixer i que se'l mirava, amb un posat solemne, interrogant-lo amb els seus ulls negres i una raqueta de plàstic a la mà.

Franck li va dir «hola» en veu baixa, mentre intentava esbossar un somriure, però la nena no va reaccionar i el seu rostre es va mantenir impassible, amb els ulls oberts de bat a bat per la curiositat o la inquietud. Franck va pensar que no hi tenia traça, amb els nens, no sabia ni parlar-hi ni somriure'ls. Tot i que ben mirat, sabia fer-ho millor amb els adults, amb la gent en general?

La veu de Jessica el va fer sortir d'aquestes preguntes sense resposta.

—Rachel, amor meu, que has vist la iaia?

La nena va sacsejar el cap i a continuació va començar a fer-se tirabuixons als cabells negres amb un dit, amb un peu darrere seu, oscil·lant damunt la punta, com si no s'atrevisís a entrar a la cuina. Jessica va llençar el cigarret a la llauna de cervesa i va allargar els braços cap a la nena, que va córrer cap a ella i es va tirar entre les

seves cames per abraçar-se a la seva panxa, sense deixar d'observar Franck. Jessica li acariciava el front i li feia petons als cabells mentre li murmurava que estava acalorada, que s'hauria pogut banyar, però semblava que la nena no la sentís, absorta en l'examen de l'home que se la mirava des de l'altra banda de la taula, embarassat per aquell somriure forçat.

–Vols beure alguna cosa?

Rachel es va deixar anar dels genolls de la seva mare i va obrir la nevera per agafar una ampolla gran de refresc, i es va trobar carregant aquell pes al mig de la cuina, mentre buscava un got net amb la mirada. Jessica es va aixecar amb un sospir, amb falta de ganes, va obrir un armari massa alt per a la nena, va agafar un got i se'l va mirar a la llum de la finestra.

–Tingui, senyoreta. Aquest està net.

La petita va deixar el got en un racó de la taula, el va omplir i va beure a poc a poc, de cara a la finestra. Quan va haver acabat, va endreçar l'ampolla a la nevera i a continuació va anar a esbandir el got a la pica, de puntetes per poder arribar a l'aixeta, i el va deixar a l'escorredor, amb totes les altres coses que ja hi havia. Després va recollir la raqueta i va sortir sense dir res. Es va sentir una porta que grinyolava lleugerament al tancar-se.

Jessica s'havia tornat a asseure i s'havia encès un altre cigarret. Va tornar a sospirar i va deixar anar el fum pel nas.

–Sempre ho vol tot net. No pot menjar del plat d'un altre, ni que sigui meu, ni tan sols per tastar, ni amb una forquilla que s'hagi utilitzat per servir. Els gots, se'ls mira a través per veure si són nets. I també ho ha d'endreçar tot, sempre. Ja veuràs el seu quarto... No sé d'on ha sortit, per tenir tantes manies. Jo no l'he criat així, com una princesa, vull dir. I el seu pare tampoc és que fos gaire delicat. Per mi, si està net ja en tinc prou, vull dir que no m'agrada viure enmig de la merda, com això... Però vaja, tampoc agafaràs un cony de malaltia, per beure del got d'un altre, sobretot si és de la família, no?

Jessica es va girar cap a Franck. Xuclava el cigarret amb ànsia i movia les mans davant seu.

–Quants anys té?

–Vuit. Al setembre en farà nou.

–Se la veu tranquil·la. Se t'assembla.

Jessica va deixar anar una rialla ofegada.

–Se m'assembla perquè és tranquil·la? Això també, no sé de qui ho ha tret. Perquè a la meva família som més aviat nerviosos... O potser sí, del seu avi. No ha sigut sempre així, però ara s'ha calmat molt.

Va esclafar el cigarret en un plat.

–En fi... Millor per tothom.

Es va aixecar. De cop semblava impacient.

–Vine, que t'ensenyaré on dormiràs.

Franck la va seguir a fora. Un cop més, la noia caminava uns quants metres davant seu, sense esperar-lo. Sota un cobert d'estructura vasta, antic, va veure una caravana col·locada damunt d'uns blocs de ciment amb una antena parabòlica al sostre. Jessica hi va entrar i ell va apressar el pas per seguir-la. La noia s'havia recolzat contra la petita pica d'acer inoxidable, i en aquella llum rasant que entrava per les finestres de plexiglàs, totes obertes, Franck no veia res més que les seves cames i la lluminositat dels seus ulls, que el feien pensar en aquelles llacunes que es veuen a les fotos, més lluminoses que el cel. Va deixar la motxilla en un banc i la va observar mentre anava obrint armaris, feia rajar l'aigua, li ensenyava on eren els llençols nets i li explicava que a la planta baixa de la casa hi havia un petit lavabo que podia fer servir. Amb aquell sostre tan baix, la veu apagada de la noia li arribava com si li parlés a cau d'orella, i li va semblar que aquell espai tancat els obligava a una intimitat que gairebé l'incomodava. S'imaginava que d'un moment a l'altre la noia es despullaria per estar més còmoda, que potser només es deixaria les calcetes i que aniria amunt i avall descalça pel linòleum per endreçar les seves coses, i després se li enganxaria i li ficaria la llengua a la boca mentre li descordava els texans amb pressa.

Quan Jessica va sortir de la caravana i li va dir que no tingués pressa i que després vingués al darrere de la casa, que allà hi havia els seus pares, que segur que devien estar clapant, aquells desgraciats, i això que havien de vigilar la nena a la vora de la piscina, Franck es va sentir alleujat, es va precipitar a l'aixeta de la pica i es va esbandir la cara amb una aigua primer tèbia i després més fresca a mesura que rajava, i aleshores en va beure grans glopades fins que es va quedar sense alè.

Va endreçar les quatre peces de roba que tenia als calaixos, parant molta atenció a desar-les ben plegades, i després va col·locar les coses d'higiene a l'armariet i es va quedar un moment observant el raspall de dents i la maquineta d'usar i tirar damunt el prestatge de plàstic, la pastilla de sabó a la vora del minúscul lavabo i la tovallola penjada d'una barra cromada com a signes tangibles d'una llibertat tranquil·la. Senzillament el silenci, interromput només a la llunyania pel rumor d'un tractor, l'acollia en una mena de bombolla que se li anava emmotllant com un vestit nou que s'acostuma al cos quan ens el posem. Ja no havia de vigilar darrere seu a través del mirall, amb por de veure aparèixer algun mafioset en zel o algun sonat que potser amagava un ganivet a la tovallola. Ja no havia d'esperar o afanyar-se en la promiscuïtat, els fregaments, els cops d'espatlla, el desafiament perpetu d'aquells cossos amenaçadors o tensats per la por.

Va sortir del lavabo i va sentir una punxada de benestar al pit. La caravana era petita, baixa de sostre, semblava una casa de nines, amb aquella pica en miniatura i aquells dos focs de gas que amb prou feines haurien servit per jugar a cuinetes, però allà dins hi sentia la mateixa tranquil·litat que al seu quarto de quan era petit, ja feia molt de temps, un cop havia tancat la porta i havia deixat enrere, segons els vespres, els brams del seu pare o bé els crits i cops de porta o bé els sanglots de la seva mare asseguda al graó de davant de la porta. Ell i el seu germà esperaven que tornés la calma, pendents de qualsevol murmuri o gemec enmig d'un

silenci sepulcral, per anar a l'habitació de l'altre i ficar-se al seu llit per planejar fugues, venjances o escenaris d'una altra vida, lluny d'allà, lluny de tot.

Es va estirar damunt del llit enmig d'una olor de llençols nets i va tancar els ulls mentre pensava en Fabien i en la farra que muntarien quan tornés abans de fotre el camp d'allà i començar a viure de debò. Sobretot perquè aquesta barraca, amb aquell gos monstruós, aquella noia que estava tan bona i aquella nena gairebé muda, li donava mal rotllo. Hi havia alguna cosa en l'aire, com una pudor, un rastre d'una pestilència antiga, que a estones li impedia respirar a fons. Res a veure amb la presó. No hauria sabut explicar exactament el que sentia.

Però allà dintre, en aquella caravana, se sentia una mica com si fos a casa, sol, realment sol, i en pau.